

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 25, 2013

Nummer 25, 2013

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2013:5917](#) 05-12-2013

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:7820](#) 17-10-2013

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:3900](#) 10-09-2013

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2013:8228](#) 23-10-2013

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 26-11-2013

X./Letland, Grote Kamer

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Gebruiksvergoeding voor gebruik gezamenlijke woning ex-samenwoners. Kosten gezamenlijke woning dragen partijen samen. Redelijkheid en billijkheid

Partijen hebben tijdens hun relatie besloten te gaan samenwonen in een koopwoning, waarvan partijen ieder voor de helft eigenaar zijn. Na drie jaar strandt de relatie van partijen en de gezamenlijke woning moet noodgedwongen worden verkocht. De vrouw heeft ruim acht maanden het exclusieve gebruik van de woning gehad, maar kon de woonlasten niet betalen. Aangezien de man de volledige woonlasten droeg, werd het exclusieve gebruiksrecht van de woning bij kortgedingvonnis, met ingang van 1 maart 2011, toegekend aan de man. De man besluit vervolgens de woning van partijen te verhuren. De man wil dat de vrouw een gebruiksvergoeding aan hem betaalt voor de periode dat de vrouw het exclusieve gebruik van de woning had. Daarnaast dient de vrouw de helft van de kosten van de woning, minus de huuropbrengsten, voor haar rekening te nemen, aldus de man (artikel 3:172 BW).

De kantonrechter stelt voorop dat – anders dan de man stelt – geen gezag van gewijsde toekomt aan het tussen partijen gewezen kortgedingvonnis (HR 16 december 1994, NJ 1995, 213). Een kortgedingvonnis bevat immers slechts voorlopige oordelen en beslissingen, waaraan partijen in de bodemprocedure niet gebonden zijn.

Met betrekking tot de door de man gevorderde gebruiksvergoeding overweegt de kantonrechter als volgt. Als uitgangspunt heeft te gelden dat het gebruik en genot van een woning toekomt aan de mede-eigenaren tezamen. De lasten van die woning worden in beginsel ook door de eigenaren tezamen gedragen. De deelgenoot die verstoken blijft van het gebruik en genot van de gemeenschappelijke woning, moet derhalve schadeloos worden gesteld, bijvoorbeeld in de vorm van een gebruiksvergoeding (artikel 3:169 BW). De rechtsbetrekking tussen de deelgenoten wordt beheerst door de maatstaven van de redelijkheid en billijkheid (artikel 3:166 lid 3 BW). Ter beantwoording van de vraag in hoeverre de vrouw aan de man een gebruiksvergoeding dient te betalen voor het gebruik van de gemeenschappelijke woning, dient de kantonrechter alle omstandigheden van het geval mee te wegen. Omdat de vrouw volgens de kantonrechter rekening had kunnen en behoren te

houden met een door de man te vorderen gebruiksvergoeding, wijst de kantonrechter het verzoek van de man in zoverre toe.

Bij kortgedingvonnis werd het exclusieve gebruik van de woning, met ingang van 1 maart 2011, toegekend aan de man. Aan de man werd eveneens de plicht opgelegd om de lasten van die woning te blijven dragen. Naar het oordeel van de kantonrechter had de vrouw daarom geen rekening hoeven te houden met de navordering van de man, strekkende tot betaling van de helft van de woonlasten (minus de huuropbrengsten) vanaf 1 maart 2011. De kantonrechter wijst het daartoe strekkend verzoek van de man daarom tot zover af.

Door het uitbrengen van een dagvaarding op 13 maart 2013, heeft de man echter aan de vrouw kenbaar gemaakt dat hij niet langer aan het kortgedingvonnis gebonden wilde zijn. Vanaf dat moment had de vrouw er rekening mee dienen te houden dat de vordering van de man wel eens toegewezen kon worden. Omdat de woning van partijen nog steeds niet is verkocht en naar verwachting ook niet op korte termijn zal worden verkocht, acht de kantonrechter het redelijk dat partijen de woonlasten (minus de huuropbrengsten) samen dragen. De vrouw moet derhalve met ingang van 1 april 2013 meebetalen in de kosten van de gezamenlijke woning. De kantonrechter bepaalt voorts dat het beheer van de woning wederom aan partijen samen zal toekomen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-10-2013

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2013:8228

Zaaknummer: HA EXPL 13-362

Wetsartikelen: 3:166 lid 3 BW, 3:169 BW en 3:172 BW

RECHTSPRAAK

Schorsing van uitvoerbaarverklaring bij voorraad vanwege schending beginsel van hoor en wederhoor

De rechtbank stelt de door de man te betalen kinderbijdragen op nihil. De vrouw en het oudste kind van partijen verzoeken in hoger beroep de werking van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad van de bestreden beschikking te schorsen.

Het hof stelt voorop dat een dergelijk schorsingsverzoek slechts kan worden toegewezen indien sprake is van misbruik van recht, hetgeen moet worden vastgesteld op gronden die buiten de uitspraak in eerste aanleg zijn gelegen. Van misbruik van recht kan sprake zijn indien de bestreden beschikking klaarblijkelijk op een juridische of feitelijke misslag berust, of indien bij de geëxecuteerde klaarblijkelijk een noodtoestand ontstaat, door na de bestreden beschikking voorgevallen of aan het licht gekomen feiten.

De vrouw voert aan dat het door haar, in eerste aanleg, ingediende incidentele verzoek, door de rechtbank abusievelijk werd aangemerkt als een verweerschrift. Deze omissie werd telefonisch aan de advocaat van de vrouw meegedeeld, echter op dat moment was de verweertermijn reeds verstreken. Aan de vrouw werd desverzocht geen extra verweertermijn verleend. De advocaat van de vrouw heeft daarom schriftelijk aan de rechtbank te kennen gegeven dat hij tijdens de mondelinge behandeling – waarvoor partijen reeds waren opgeroepen – verweer wenst te voeren. De rechtbank besloot uiteindelijk om af te zien van een mondelinge behandeling en wees het verzoek van de man bij verstek toe (artikel 801 lid 1 Rv).

Het hof overweegt in dat kader dat de algemene regeling van de verzoekschriftprocedure (artikel 261 e.v. Rv) tevens geldt ten aanzien van familierechtelijke verzoekschriftprocedures. Dat is alleen anders indien de wettelijke regeling van de familierechtelijke verzoekschriftprocedure afwijkt van de algemene regeling. Die algemene regeling schrijft voor dat een verweerschrift kan worden ingediend tot de aanvang van de mondelinge behandeling (artikel 282 lid 1 Rv). Artikel 801 lid 1 Rv bepaalt dat in zaken betreffende levensonderhoud, in de oproeping voor de mondelinge behandeling een termijn wordt vermeld waarbinnen een verweerschrift kan worden ingediend en dat, indien binnen die termijn geen verweerschrift

wordt ingediend, een behandeling ter zitting achterwege kan blijven. Het hof overweegt in dat kader dat uit de parlementaire geschiedenis van laatstgenoemd artikel, niet valt af te leiden dat de wetgever in zaken van levensonderhoud heeft beoogd, om met deze regeling van de algemene regeling af te wijken. Artikel 282 lid 1 Rv geldt volgens het hof dus ook indien de rechter, ondanks het niet indienen van een verweerschrift binnen de door hem gestelde termijn, een mondelinge behandeling bepaalt (HR 26 april 2013, ECLI:NL:PHR:2013:BZ0159). Aangezien een mondelinge behandeling was bepaald en partijen daarvoor ook reeds waren opgeroepen, is de verweertermijn volgens het hof verlengd tot de aanvang van de mondelinge behandeling. Gezien het vorenstaande heeft de rechtbank, naar het oordeel van het hof, door haar handelwijze het beginsel van hoor en wederhoor geschonden. Dit levert volgens het hof een juridische misslag op, die aanleiding geeft de werking van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad van de bestreden beschikking te schorsen. Het schorsingsverzoek wordt daarom toegewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:3900

Zaaknummer: 200.129.954/02

Wetsartikelen: 801 lid 1 Rv en 282 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

De vervaltermijn van de verlengde machtiging uithuisplaatsing vangt aan op moment van de eerdere, niet-geëffectueerde afgegeven machtiging tot uithuisplaatsing

De minderjarigen staan sinds 9 augustus 2012 onder toezicht van de Stichting. Op 25 april 2013 is door de rechtbank een machtiging tot uithuisplaatsing afgegeven. De kinderen verblijven sinds 3 november 2013 in een pleeggezin. Bij de bestreden beschikking d.d. 27 juni 2013 heeft de rechtbank de machtiging uithuisplaatsing met ingang van 9 augustus 2013 verlengd tot uiterlijk 9 augustus 2014. De ouders zijn van deze beschikking in hoger beroep gekomen. De Stichting stelt dat de datum van de uitspraak weliswaar 27 juni 2013 was, maar dat deze uitspraak pas later op schrift is gesteld, waardoor de verzilveringstermijn tot 9 november 2013 zou lopen. De Stichting voert voorts aan dat de termijn voor de machtiging uithuisplaatsing tot 9 augustus 2014 zou lopen en de Stichting de minderjarigen op basis van de bestreden beschikking nog op 3 november 2013 uit huis had kunnen plaatsen. Het hof overweegt hieromtrent dat een machtiging tot uithuisplaatsing vervalt, indien deze gedurende drie maanden niet ten uitvoer is gelegd. Op 25 april 2013 is een machtiging uithuisplaatsing afgegeven tot 9 augustus 2013, welke machtiging bij de bestreden beschikking van 27 juni 2013 is verlengd tot uiterlijk 9 augustus 2014. Met gebruikmaking van deze laatste beschikking zijn de kinderen op 3 november 2013 uit huis geplaatst. Het hof overweegt voorts dat het gegeven dat de eerder verleende machtiging nog niet was geëffectueerd, op zichzelf geen beletsel vormt het verzoek tot verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing toe te wijzen op 27 juni 2013, aangezien de vervaltermijn van drie maanden op het moment van het afgeven van de verlengingsbeschikking nog niet was verstreken. Het doel en de strekking van het bepaalde in artikel 1:261 lid 3 BW brengt evenwel met zich mee dat de vervaltermijn van de verlengingsmachtiging een aanvang neemt op 25 april 2013. De verlengde machtiging had mitsdien, met inachtneming van een vervaltermijn van drie maanden geëffectueerd moeten worden voor de datum van 25 juli 2013. Het hof overweegt dat het op de weg van de Stichting had gelegen om een nieuw verzoek ter verkrijging van een machtiging uithuisplaatsing, vergezeld van een daartoe strekkende indicatiestelling in te dienen teneinde de minderjarigen op 3 november 2013 uit huis te mogen plaatsen. Het hof vernietigt op grond van het bovenstaande de bestreden beschikking, zonder dat het hof aan een inhoudelijke beoordeling

toekomst.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-12-2013

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2013:5917

Zaaknummer: HV200.134.341_01

Wetsartikelen: 1:261 BW

RECHTSPRAAK

Uitsluiting van elke huwelijksgoederengemeenschap in casu naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar

Partijen zijn in 1960 gehuwd en zijn daarbij huwelijkse voorwaarden overeengekomen. De echtscheiding tussen partijen is uitgesproken op 16 november 2011 en op 26 januari 2012 inschreven in de registers van de burgerlijke stand. Partijen leven sinds februari 1991 feitelijk gescheiden. Als peildatum geldt tussen partijen 16 november 2011. In hoger beroep is onder meer in geschil de voormalige echtelijke woning. In 1972 heeft de vrouw een perceel grond in eigendom verkregen voor een aankoopsom van f 80.000,--. Deze aankoopsom is gefinancierd met f 45.000,-- afkomstig van een door partijen afgesloten hypothecaire geldlening en met f 40.000 van de man. De investering van de man is 47% (f 40.000,-- / f 85.000,--) van het geheel, te vermeerderen met de hypothecaire aflossingen ten bedrage van 4% van de hoofdsom tot de verkoop in 1978. De vrouw had in die periode geen inkomen, zodat het hof concludeert dat deze reguliere aflossingen door de man zijn betaald. In 1974 heeft de vrouw de echtelijke woning gekocht en geleverd gekregen. De aankoopsom bedroeg f 160.000,-- en is gefinancierd met een hypothecaire lening van f 160.000,--. De bijkomende kosten bedroegen f 12.517,25. De man heeft deze bijkomende kosten betaald. In totaal waren de kosten van de woning derhalve f 172.517,15. In 1978 is het perceel verkocht voor f 400.000,--. Deze opbrengst is aangewend voor de betalingen van de hypotheekrente en aflossing van de hypothecaire schulden verbonden aan de echtelijke woning en het perceel grond. De WOZ-waarde van de echtelijke woning was begin 2009 € 623.000,--. Naar het oordeel van het hof mag van de vrouw worden verwacht dat zij niet enkel volstaat met het door de man ter beschikking gestelde bedrag zonder enige verrekening van de waardevermeerdering van de echtelijke woning. De betreffende gelden van de man zijn gebruikt voor de aankoop van aanvankelijk een perceel grond, dat in een periode van 6 jaar f 315.000,-- in waarde is gestegen, welk bedrag vervolgens is geïnvesteerd in de echtelijke woning, welke eveneens aanzienlijk in waarde is gestegen. Bij gebreke aan enige correctie zou het gevolg daarvan zijn dat bij echtscheiding het evenwicht tussen de vordering van de man tot terugbetaling van het destijds verschaft, nadien in koopkracht verminderde geldsom en het uitzonderlijk gunstige resultaat van de belegging daarvan, dat aan de vrouw ten goede komt, geheel zou zijn verbroken. Gelet op het door de man geïnvesteerde bedrag aan het perceel grond, zijnde 51% van de totale

aankoopsom, en de investering in de echtelijke woning oordeelt het hof dat de tussen partijen overeengekomen uitsluiting van elke huwelijksgoederengemeenschap in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. De vrouw dient naar het oordeel van het hof de helft van de waarde van de echtelijke woning aan de man te voldoen. De vrouw beroept zich nog op rechtsverwerking maar deze grief slaagt niet. Het enkele feit dat de man de woning meer dan 20 jaar geleden heeft verlaten en in die periode nimmer aanspraak heeft gemaakt op de verrekening is onvoldoende om daaraan het (gerechtvaardigd) vertrouwen te ontnemen dat de man nimmer aanspraak zou maken op verrekening. Partijen waren in de periode immers nog gehuwd waardoor dit debat niet gevoerd hoefde te worden. Voor een geslaagd beroep op rechtsverwerking is de aanwezigheid van bijzondere omstandigheden vereist als gevolg waarvan bij de vrouw het vertrouwen is gewekt dat de man zijn aanspraak niet (meer) geldend zou maken, hetzij dat de vrouw in haar positie onredelijk zou worden benadeeld ingeval de man zijn aanspraak nog gelden zou maken. Al met al oordeelt het hof dat de door de vrouw aangevoerde feiten en omstandigheden van te weinig gewicht zijn om een beroep op rechtsverwerking te honoreren. Met betrekking tot het beroep van de vrouw op artikel 1:140 lid 1 BW ten slotte, overweegt het hof dat in het kader van een echtscheidingsprocedure de betalingsregeling ex artikel 1:140 lid 1 BW als nevenvoorziening kan worden gevraagd. Er dient hiervoor sprake te zijn van gewichtige redenen. Gelet op het belang van de man dat er na al die jaren betaling door de vrouw moet plaatsvinden en het belang van de vrouw om haar financiële positie met die verplichting tot terugbetaling in orde te brengen, ziet het hof aanleiding te bepalen dat de vrouw het aan de man verschuldigde bedrag in drie termijnen van een jaar betaalt. Het beroep van de vrouw op artikel 1:140 lid 1 BW slaagt. Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking voor zover daarbij is bepaald dat de vrouw aan de man de helft van de vrije verkoopwaarde per 16 november 2011 van de voormalige echtelijke woning moet vergoeden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-10-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:7820

Zaaknummer: 200.115.890

Wetsartikelen: 1:95 BW, 1:96 BW, 1:127 BW en 1:140 BW

RECHTSPRAAK

X./Letland, Grote Kamer

Europees hof worstelt met kindsbelang in kinderonvoeringszaken

Klaagster, die haar dochter van Australië naar Letland had ontvoerd, stelt dat door het bevel van de Letse rechters dat haar dochter terug naar Australië moest gaan, haar door artikel 8 EVRM beschermde rechten zijn geschonden. Op 15 november 2011 deed een meerderheid van de kamer van het EHRM, met afwijkende meningen van Myjer en López Guerra, een uitspraak met die strekking. Op verzoek van de Letse regering is de zaak naar de Grote Kamer verwezen.

Klaagster is geboren in Letland en heeft de Letse nationaliteit. In 2004 begon ze een relatie met T. en trok ze bij hem in. Tot 24 november 2005 was ze echter nog met een andere man, R.L., gehuwd. Op 9 februari 2005 is klaagsters dochter E. geboren. Het is toen niet vastgesteld wie haar vader was en er is geen vader vermeld op haar geboorteakte. Klaagster ontving bijstand als een alleenstaande. Ze woonde in het huis van T. maar betaalde hem huur. In 2007 verkreeg ze ook de Australische nationaliteit. Op 17 juli 2008 verliet klaagster Australië en keerde terug met haar dochter naar haar geboorteland Letland. E. was toen iets ouder dan 3 jaar. Onverwijd maakt T. een procedure in Australië aanhangig waarin hij stelt dat hij E.'s vader is en dat de betaling van huur 'alleen voor de bijstand' was. De Australische rechter beveelt de terugkeer van E. naar Australië, maar laat daarbij in het midden of T. daadwerkelijk E.'s vader is en of hij gezag heeft. T. maakte ook een procedure aanhangig in Letland. De Letse rechter oordeelt op 19 november 2008 zichzelf niet bevoegd om het geschil over de vraag of T. daadwerkelijk E.'s vader te beslechten. Dat is een kwestie voor de Australische rechter. De Letse rechter beveelt dat E. onverwijd terug naar Australië moet gaan. In beroep stelt klaagster dat alleen zij gezag had over E., en dat ze de enige verzorger was. Zij overlegde ook psychologisch advies, waaruit bleek dat het slecht voor de 3-jarige E. zou zijn om zonder haar moeder terug naar Australië te moeten gaan. Eind januari 2009 beveelt het Letse hof van beroep dat E. terug naar Australië moet gaan. Klaagster leefde de beslissing niet na. Enkele weken erna kwam T. klaagster en E. toevallig tegen en bracht hij E. terug naar Australië. De Australische rechter beperkt omgang tussen klaagster tot bezoek onder toezicht.

De Grote Kamer overweegt dat de uit artikel 8 EVRM voortvloeiende verplichtingen zo veel

mogelijk in het licht van en in harmonie met andere verdragsverplichtingen moeten worden uitgelegd. In casu moet artikel 8 EVRM in het licht van het Haagse Kinderontvoeringsverdrag worden uitgelegd. Dergelijke uitleg moet echter zodanig zijn dat het EHRM is staat is zijn hoofdtak uit te voeren, namelijk zorg dragen voor de praktische en effectieve naleving van het EVRM. De regel dat het belang van het kind vooropstaat is een basisregel in het EVRM, de Brussel IIbis Verordening en het Haagse Kinderontvoeringsverdrag. Van deze stelling leidt het EHRM af dat de beslissing om onmiddellijke terugkeer van een kind te bevelen nooit op mechanische of automatische wijze mag gebeuren. De interpretatie van het belang van het kind verschilt danig naar gelang de vraag wie met het gezag over het kind is bekleed in geding is, of een verzoek om terugkeer onder het Haagse Kinderontvoeringsverdrag. In dit laatste geval moet het belang van het kind worden onderzocht in het licht van de uitzonderingen op de verplichting van de rechter om het bevel tot onmiddellijke terugkeer uit te spreken neergelegd in artikel 13(a)-(c) Haagse Kinderontvoeringsverdrag. Het EHRM ziet voor zich een taak weggelegd door toezicht te houden op eerlijkheid van de besluitvormingsprocedure die tot terugzending heeft geleid. Na de beslissing in Neulinger en Shuruk/Zwitserland is er veel onzekerheid over het onderzoek dat de verzochte staat moet doen. Hoe diep in de gezinssituatie van het kind moet de rechter duiken om te beoordelen of terugkeer wel of niet in het belang is van het kind? Om de onzekerheid weg te nemen geeft het EHRM in deze zaak twee aanvullende regels. Wanneer aan de rechter die over terugkeer moet beslissen factoren zijn voorgelegd waaruit kan blijken dat terugkeer slecht is voor het kind, moet de rechter deze factoren op serieuze wijze onderzoeken en in zijn overwegingen betrekken. Bovendien moeten de factoren in het licht van artikel 8 EVRM worden onderzocht. De rechter moet bovendien zich vergewissen dat er voldoende waarborgen zijn in de staat van herkomst, en waar er een bekend risico bestaat, moet de rechter overtuigd zijn van de aanwezigheid van concrete maatregelen die de risico's het hoofd kunnen bieden.

In klagersgeval merkt het EHRM op dat het verzoek om terugkeer betrekkelijk snel na de ontvoering is gekomen. Bovendien waren de Letse rechters allemaal van oordeel dat het kind moest terugkeren. Het EHRM overweegt echter dat het Letse hof van beroep zich te weinig heeft aangetrokken van het psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat terugkeer slecht zou zijn voor het kind. Ook had de Letse rechter moeten ingaan op klagersbeweringen dat T. een strafblad had en geweld tegen haar had gebruikt. Het EHRM vindt dat de rechter dieper had moeten ingaan op de vraag of er sprake was van een 'ernstig risico' voor het kind bij terugkeer naar Australië en eventueel onafhankelijk onderzoek had moeten laten doen. Hierdoor zijn de procesrechtelijke regels van artikel 8 EVRM niet nageleefd, aldus een krappe meerderheid – 9 van de 17 rechters – van de Grote Kamer van het EHRM.

Rechter Pinto de Albuquerque gaf een afzonderlijke maar instemmende mening. Deze rechter

oordeelde onder meer dat de Letse rechters ten onrechte voorbij zijn gegaan aan de vraag of het Haagse Kinderontvoeringsverdrag van toepassing was op de casus. Hoe was het mogelijk dat de Australische rechter tot het oordeel had kunnen komen dat T. gezag had, aangezien klaagster een alleenstaande moeder was, wil de rechter weten. En als T. geen gezag had, is er ook geen sprake van ontvoering. Rechters Bratza, Vajić, Hajiyeu, Šikuta, Hirvelä, Nicolaou, Raimondie en Nussberger konden zich niet vinden in het oordeel van de meerderheid. Ze sloten zich aan bij de algemene regels, maar waren het niet eens met de toepassing ervan op de feiten in deze zaak. Deze rechters vinden dat de Letse rechters op goede gronden hebben geoordeeld dat klaagsters beweringen ongefundeerd waren. Het psychologisch rapport was beperkt tot de vraag of het kind schade zou oplopen indien ze van haar moeder zou worden gescheiden en had geen betrekking op de vraag of het slecht voor haar zou zijn om terug naar Australië te moeten keren. Uit niets bleek dat klaagster niet terug naar Australië kon gaan. Ze had zelfs de Australische nationaliteit verworven. Bovendien is gebleken dát ze is teruggegaan en daar werk heeft gevonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 26-11-2013

Zaaknummer: nr. 27853/09